

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

شباهنګ راد

۲۵ مارچ ۲۰۱۱

در گرامیداشت چهارم [حمل] فروردین سال ۶۱

سران رژیم جمهوری اسلامی از همه اقشار زحمتکش جامعه، احزاب، سازمان‌ها و تشکلات گوناگون هزینه گرفته‌اند. همه را استثمار نموده‌اند و همه را مورد یورش و تعرض وحشیانه خود قرار داده‌اند. پرونده رژیم جمهوری اسلامی مملو از چپاول و غارت‌گری، تعقیب و دستگیری و سرکوب کمونیست‌ها، مبارزان و مخالفان است. تمامی لحظات حاکمیت رژیم جمهوری اسلامی یادآور خشونت و کُشت و کُشتار مدافعان منافع مردمی‌ست؛ هر دقیقه و هر ثانیه آن مترادف با قدر قدرتی و بُه رخ کشیدن زور و گسیل نیرو علیه نیروهای کمونیست و مبارز است. یکی از این روزها و لحظات، مربوط به حمله صدها عنصر مسلح و مزدور به پنج چریک فدائی خلق – محمد حرمتی‌پور، اسد رفیعیان، جواد رجبی، عبدالرسول عابدی و حسن عطاریان - در جنگل‌های "خی‌پوست" مازندران می‌باشد. در این روز جانپان بشریت در نبردی نابرابر سینه این رفقاء را نشانه گرفتند و صفحه‌ای دیگر بر اعمال ضد انقلابی خود افزودند.

بی‌گمان و به جرأت می‌توان تأکید ورزید که گستاخی سران حکومت به فرزندان کارگران و زحمت‌کشان فقط و فقط به این روز بر نمی‌گردد و جامعه ایران شاهد در خون غلتیدن کمونیست‌ها، مبارزان و مخالفان در همه روزهای سه دهه حاکمیت رژیم جمهوری اسلامی - و آن‌هم در میدانهای متفاوت و نابرابر - بوده است. مسلماً انتظار و توقعی به غیر از این، از رژیم جمهوری اسلامی نمی‌رفت و پر واضح است که ارمغان رژیم جمهوری اسلامی برای ملیون‌ها

انسان محروم، چیزی جز جنگ و خشونت و خون و خونریزی نبوده و نیست. این را از همان آغاز نشان داده و به اثبات رسانده است که تفاوت آرمانش با جامعه انسانی، از زمین تا آسمان است. به همین دلیل بود که در ابعادی بی‌سابقه دست به کُشتار زد و به خانه‌گردی‌ها و تعرض بی‌امان خود به کمونیست‌ها و انقلابیون و به ویژه در دهه شصت پرداخت. در این دهه بود که ارگان‌های سرکوب بقای سلطه امپریالیستی به هر گوشه‌ای از جامعه یورش آورده و آن‌چنان جنایاتی را مرتکب گردیده‌اند که با هیچ قلم و گفتاری نمی‌توان از در توضیح آن‌ها بر آمد. سران حکومت کُشتند تا بر داوم بمانند؛ دستگیر نمودند تا صدای حق‌طلبی را در گلو خفه سازند؛ به تهمانده‌های کارگران و زحمت‌کشان یورش آوردند تا جیب‌های کشاد خود را پُر نمایند؛ تلاش نموده‌اند تا سکوت را در جامعه حکم‌فرما نمایند تا صاحبان قدرت در آرامش و آسایش دل‌خواه، به زندگی انگل‌وارشان ادامه دهند؛ اما علی‌رغم عملی نمودن چنین سیاست و به کار بستن خشونت، تعدادی از کمونیست‌های صدیق، در تخالف با جو دل‌خواه حاکمان قد علم نمودند و جنگ انقلابی را در جنگل‌های شمال ایران سازمان دادند که فراموش ناشدنی‌ست.

چهارده ماه فعالیت بی‌وقفه در جنگل‌های شمال ایران و تعرض به پایگاه‌ها و گشت‌های متفاوت سرکوب‌گر رژیم جمهوری اسلامی در مازندران، حاصل فعالیت‌های کمونیستی چریک‌های فدائی خلق (ارتش رهاییبخش خلق‌های ایران) بود. این رفقاء در دورانی فعالیت عملی را در گوشه‌ای از جامعه ایران آغاز نمودند که سرکوب‌گران رژیم جمهوری اسلامی تعرض بی‌وقفه خود را علیه نیروهای انقلابی و توده‌های ستمدیده سازمان دادند؛ دورانی که سازمان‌های کمونیستی - انقلابی راه عقب را پیشه خود ساختند. در چنین شرایطی بود که چریک‌های فدائی خلق ایران (آرخا) با بازگشائی جبهه‌ای تازه - جدا از کردستان و شهر - بر دامنه فعالیت‌های کمونیستی خود افزودند و به جرأت می‌توان گفت که چهارم فروردین ماه سال شصت و یک، یکی از روزهای ناگوار چفخا (آرخا) بود. در این‌روز دشمنان کارگران و زحمت‌کشان با طرحی سازمانیافته در جنگل "خی‌پوست" مازندران پنج رزمنده کمونیست را به محاصره خود در آورده و بعد از ساعت‌ها درگیری نابرابر، جان آن‌را گرفتند تا بر عمر ننگین خود بیفزایند. رزمندگانی که با عشقی آکنده به آرمان کارگران و زحمت‌کشان تا آخرین لحظه جنگیدند و از جانیان بشریت هزینه گرفتند و سر آخر جان خود را در راه انقلاب رهاییبخش خلق‌های ایران فداء نمودند.

نزدیک به سه دهه است که از جانب‌اختن این رفقاء می‌گذرد و در یک کلام می‌توان گفت که رمز ارزش‌مندی این رفقاء و ده‌ها کمونیست و انقلابی که جان خود را فدای میلیون‌ها انسان محروم نمودند در آن است که در فضای بگیر و بندها و پیشروی رژیم جمهوری اسلامی و در فضای تسلیم‌طلبی سازمان‌ها و احزاب، راه به پیش را انتخاب نمودند و هرگز در مقابل وضعیت موجود سر تسلیم فرود نیاوردند. این رفقاء در عمل به اثبات رساندند که انقلاب ایران، بدون هزینه‌پردازی پیشروان راه انقلاب ناممکن می‌باشد و نشان دادند که "تعرض سیاست جوهر پرولتری"ست؛ سیاستی که متضمن تأمین منافع کارگران و زحمت‌کشان می‌باشد.

یاد رفقاء محمد حرمتی‌پور، اسد رفیعیان، جواد رجبی، حسن عطاریان، عبدالرسول عابدی و همه پیشقراولان راه رهایی توده‌ها گرامی باد. باشد تا روزی انقلاب قهر آمیز توده‌ئی تاوان تمامی جنایات سران حکومت را باز پس گیرد و پرچم آزادی و کمونیستی را در سرتاسر جامعه مان برافرازد.

۳ حمل ۱۳۹۰

۲۳ مارچ ۲۰۱۱